

Una precarietat relativa

JOAN MANUEL PERDIGÓ

EL PERIÒDICO DE CATALUNYA, 19.03.09

Han passat només dues setmanes i els efectes del sisme submarí electoral registrat a les costes atlàntica i cantàbrica l'1-M han arribat fins a Madrid, l'escullera de les Espanyes. Dos plens parlamentaris han estat suficients perquè José Luis Rodríguez Zapatero s'hagi vist sotmès als embats d'una oposició rejuvenida, i a l'arbitri d'antics socis ofesos que no només es neguen a recollir l'aigua, sinó que s'afanyen a obrir esvorancs.

Amb la tempesta de la crisi sense cap meteoròleg que s'atreveixi a aventurar quan amainarà, les apostes per l'enfonsament del vaixell socialista guanyen punts a tots els mercats. En política, les previsions més enllà de tres mesos acostumen a ser tan arriscades com les meteorològiques. Com a màxim, serveixen per esbossar situacions relativament raonables. No obstant, als amants de la tempesta perfecta els convindria fixar-se en uns símptomes que no pel fet de trobar-se en un segon pla deixen de ser significatius per aventurar un pronòstic de la legislatura.

1) A Zapatero només li falten set diputats per a la majoria absoluta, no 15 ni 20. No hi ha dubte que amb el suport del PNB (6) o de CiU (10) les coses serien més senzilles, però no està escrit enlloc que el bloc dels petits de l'esquerra --ERC (3), IU-ICV (2), BNG (2), Nafarroa Bai (1) --a més dels dos diputats de Coalició Canària, que practiquen el peix al cove amb menys soroll polític que els seus homòlegs catalans-- no serveixi de coixí.

2) És veritat que la venjança és un plat que se serveix fred i que ara, més de dos anys després que Mas no arribés a la presidència de la Generalitat perquè Zapatero no havia fet els deures per deixar Montilla a l'oposició, Convergència i Unió veu el moment de cobrar el deute. Però no és menys cert que en moments de turbulència, per sobre de les legítimes ires dels militants hi ha l'opinió dels electors. Serà difícil explicar a l'electorat nacionalista que, enmig de la tempesta, és necessari dedicar-se a enfonsar el vaixell quan, a més, l'alternativa és un avançament electoral amb certes possibilitats de victòria del PP, el del recurs contra l'Estatut.

3) En qualsevol cas, ningú serà tan insensat per forçar unes eleccions abans que finalitzi la presidència espanyola de la Unió Europea, el primer semestre del 2010. Hi ha tonteries que a l'exterior no es toleren. Aleshores, el setembre de l'any que ve serem a un pas de les eleccions catalanes i a Euskadi, l'experiment de Govern en extrema minoria de Patxi López haurà cobert el primer any. Un temps perquè els protagonistes hagin reflexionat, especialment un PNB ja lliure d'Ibarretxe. Amb el taulell polític obert a Catalunya i Euskadi, fer conjectures ara sobre el futur de Zapatero té, precisament això, poc futur.